

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **L.D.**, zast. Ing. Davidem Hubalem, daňovým poradcem, s doručovací adresou P. O. Box 96, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, zast. JUDr. Alanem Korbelem, advokátem, se sídlem 14. října 3, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009 čj. 39/35604/2009-392

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 10. 6. 2009 čj. 39/35604/2009-392 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.640,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Ing. Davida Hubala, daňového poradce.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 10.6. 2009 č.j. 39/35 604/2009-392, kterým byla zamítnuta jeho žádost ze dne 9.3. 2009 o prominutí penále na dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 1996 celkem ve výši 1,571.791,- Kč.

Žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný žalobci neprominul penále, ačkoliv podle pravidel vytvořených jím samotným mělo být daňové penále z důvodu tvrdosti prominuto. Žalovaný vydal pokyn D-319, kterým jsou stanoveny přesné podmínky pro promíjení penále z důvodu tvrdosti zákona podle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků. Podle tohoto pokynu měl být posuzován ten důvod, že příslušenství daně převyšuje daň, k níž se váže. Podle metodického postupu pro vyřizování žádostí o prominutí daně a příslušenství daně měla být bez ohledu na další okolnosti žalobci prominuta část ve výši 27 % z vyčísleného penále, tedy konkrétně částka ve výši 423.727,- Kč. To žalovaný neučinil a své rozhodnutí tak zatížil

libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením se žalobcem. Sám žalovaný přitom naplnění tohoto kritéria konstatuje.

Dále pak žalobci vzniká podle shora zmíněných objektivizovaných postupů nárok na prominutí následujících částí vyčísleného penále:

Naplnění důvodu podle článku II B bod 13 pokynu - daňová kontrola vedoucí k dodatečnému vyměření daně, jejíž příslušenství je dotčeno touto žádostí, byla zahájena s časovým odstupem 12 měsíců a více od původního data splatnosti daně.

Naplnění důvodu podle článku II C bod 1 - bezdlužnost žalobce u územních finančních orgánů a celních orgánů na všech daňových platebních povinnostech.

Naplnění důvodů podle článku II C bod 3 - zjištěné důvody vyměření daně nemají charakter zatajení skutečností žalobcem, neboť se jednalo o nesprávné posouzení právní otázky.

Naplnění důvodu podle článku II C bod 4 - dobrá úroveň spolupráce žalobce se správcem daně při plnění nepeněžitých povinností.

Žalobci tak mělo být dále ze zbytku vyčísleného penále celkem prominuto podle objektivizovaných postupů stanovených žalovaným celkem 90 % penále, tedy částka 1,031.070,- Kč.

Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatuje naplnění kritéria ohledně bezdlužnosti žalobce a ohledně časového odstupu při zahájení daňové kontroly. Naopak konstatuje, že bylo přihlédnuto k tomu, že příslušenství daně vzniklo na základě vyměření daně, které zjistil správce daně a toto zjištění plyne převážně ze zatajených skutečností. Toto své tvrzení však žalovaný ve svém rozhodnutí nijak neodůvodnil. K tomu žalobce uvádí, že Finančnímu úřadu v Hradci Králové v průběhu daňové kontroly předkládal veškeré důkazní prostředky, které měl k dispozici, navrhoval další důkazní prostředky, které by správce daně mohl osvědčit za důkaz, a žádné skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti nezatajil. V řízení předcházejícím dodatečnému doměření daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 1996 se tak zřetelně jednalo o nesprávné posouzení právní otázky žalobcem.

Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatuje, že bylo přihlédnuto ke špatné spolupráci daňového subjektu se správcem daně při plnění nepeněžitých povinností. Ani toto tvrzení není nijak odůvodněno. Žalobce si špatné spolupráce se žalovaným není vědom. Naopak v průběhu daňové kontroly poskytoval správci daně potřebnou součinnost.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 1.2. 2010, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou, a navrhl, aby byla zamítnuta. K tomu uvedl, že Ministerstvo financí ve snaze zabezpečit rovný přístup k daňovým subjektům při promíjení příslušenství vydalo zmíněný pokyn. Tímto postupem se pro výpočet částky navržené k prominutí při souběhu důvodů pro prominutí nejprve zohledňuje nejvyšší procentní sazba prominutí s výjimkou mj. důvodu, kdy příslušenství daně převyšuje doměřenou daň, k níž se váže. Tento se uplatní samostatně a následně jsou posuzovány ostatní žadatelem uvedené důvody. Shledá-li správce daně jejich splnění, pak k základní procentní sazbě připočte 10 % z dalších procentních sazeb podle tabulky základních důvodů pro naplnění tvrzení. Žalobci bylo shora uvedený důvod zohledněn a samostatně posouzen. V rámci vyřizování žádostí však do výpočtu vstupují i kritéria, která zvyšují nebo naopak snižují výslednou procentní sazbu. Jejich posouzení a naplnění konstatuje příslušný finanční úřad nebo celní úřad.

Žalovaný dále uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že důvodem dodatečného doměření daně bylo nesprávné posouzení právní otázky. K tomu s poukazem na průběh daňového řízení uvedl, že žalobce předložil zrušení dohody o započtení vzájemných pohledávek až během kontroly, kdy správce daně ověřoval, proč nemá v peněžním deníku zaúčtován příjem z nájemného. Rovněž k naplnění kritéria, že příslušenství vzniklo na základě vyměření daně, které zjistil správce daně a toto zjištění plyne převážně ze zatajených skutečností, odkazuje žalovaný na podrobný popis kontrolních zjištění týkající se zdaňovacího období roku 1996, ze kterého podle jeho názoru vyplývá, že šlo o zcela úmyslné krácení daně velkého rozsahu. Pokud jde o úroveň spolupráce žalobce se správcem daně při plnění nepeněžitých povinností, žalovaný uvedl, že posouzení tohoto kritéria konstatuje příslušný finanční úřad nebo celní úřad. V tomto případě bylo přihlédnuto ke skutečnosti, kdy žalobce neprojevil dostatečnou součinnost se správcem daně již v počátku kontroly, neboť nereagoval na první výzvu správce daně. Žalobci byla opakovaně zasílána výzva k součinnosti a reagoval až na výzvu obsahující pohrůžku vyměření daně za užití pomůcek. Žalobce dlouhodobě nespolupracoval, neměl žádnou snahu daňový nedoplatek uhradit a reagoval pouze na rozhodnutí vydaná správcem daně, například rozhodnutí o zřízení zástavního práva, exekuční příkaz na prodej nemovitosti nebo návrh na nařízení výkonu rozhodnutí postižením jiných majetkových práv. Obstrukce až maření daňového řízení bylo důvodem pro naplnění bodu 5 čl. II část D předmětného pokynu.

Žalobce podal k tomuto vyjádření žalovaného repliku doručenou soudu dne 2.4. 2010, v níž polemizoval s jednotlivými argumenty žalovaného uvedenými v jeho vyjádření a podrobně odůvodňoval, proč tyto argumenty žalovaného dle jeho názoru nejsou pravdivé.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 27.5. 2002 vydal Finanční úřad v Hradci Králové dodatečný platební výměr č.j. 129893/02/228911/8180, kterým byla žalobci za zdaňovací období roku 1996 dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 1,156.024,- Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 23.9. 2003 č.j. FŘ 4965/110/2002-Kp. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, která byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.5. 2004 č.j. 31 Ca 97/2003-19. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21.10. 2004 č.j. 2 Afs 111/2004-49.

Dne 6.1. 2005 vydal Finanční úřad v Hradci Králové platební výměr na daňové penále, kterým žalobci sdělil předpis penále v celkové výši 1,571.791,- Kč.

Dne 9.3. 2009 podal žalobce prostřednictvím Finančního úřadu v Hradci Králové žádost o prominutí penále podle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků. V této žádosti žádal o prominutí penále v celém rozsahu vyměřeného shora uvedeným platebním výměrem ze dne 6.1. 2005. V této žádosti žalobcem uvedl, že je přesvědčen, že naplňuje dále uvedené objektivizované skutečnosti podle pokynu D-319:

daňová kontrola vedoucí k dodatečnému vyměření daně, jejíž příslušenství je dotčeno touto žádostí, byla zahájena s časovým odstupem 12 měsíců a více od původního data splatnosti daně,

příslušenství daně převyšuje daň, k níž se váže,

bezdlužnost daňového subjektu u územních finančních orgánů a celních orgánů na všech daňových platebních povinnostech (bylo zapláceno i příslušenství daně, o jejíž prominutí je žádáno),

zjištěné důvody vyměření daně nemají charakter zatajení skutečností daňovým subjektem. Jednalo se o nesprávné posouzení právní otázky.

dobrá úroveň spolupráce daňového dlužníka se správcem daně při plnění nepeněžitých povinností.

O této žádosti bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 10.6. 2009 č.j. 39/35 604/2009-392 tak, že žádost byla zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že posoudil skutečnosti uváděné v žádosti a v souvisejícím spisovém materiálu a dospěl k závěru, že neshledal naplnění zákonné podmínky nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů. Z důvodu tvrdosti bylo přihlédnuto k bezdlužnosti daňového subjektu u územních finančních orgánů, ke skutečnosti, že daňová kontrola vedoucí k dodatečnému vyměření daně byla zahájena s časovým odstupem 12 měsíců a více od původního data splatnosti daně a současně i k výši příslušenství převyšující doměřenou daň. I přes tato kladná hodnotící kritéria bylo přihlédnuto ke špatné spolupráci daňového subjektu se správcem daně při plnění nepeněžitých povinností a dále pak k tomu, že příslušenství daně vzniklo na základě vyměření daně, které zjistil správce daně a toto zjištění plyne převážně ze zatajených skutečností. Na základě těchto uvedených skutečností ministerstvo rozhodlo, jak je ve výroku uvedeno.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu to umožňuje ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze nejprve považuje za vhodné uvést, že podle ustálené judikatury je rozhodnutí o neprominutí daně nebo jejího příslušenství podle § 55a zákona o správě daní a poplatků rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 15/2007-106, publikován pod č. 2066/2010 Sb. NSS).

Dále je pak možno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 1/2010-53 (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož „přezkoumává-li správní soud zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí, resp. skutkové a právní úvahy, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno (zde rozhodnutí podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), činí tak skrze odůvodnění tohoto rozhodnutí, a nikoliv prostřednictvím obsahu správního spisu.“

Veden těmito východisky přistoupil soud k posouzení žalobních námitek a shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Jak již bylo shora uvedeno, žalobce sám ve své žádosti poukázal na existenci pokynu D-139 a poukázal na kritéria, která jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní. Mimo jiné se dovolával toho, že zjištěné důvody doměření daně nemají charakter zatajení skutečností a poukazoval na dobrou úroveň spolupráce daňového subjektu se správcem daně při plnění nepeněžitých povinností.

Žalovaný pak v odůvodnění svého rozhodnutí naplnění těchto dvou kritérií popřel a jejich nesplněním odůvodnil zamítnutí žádosti. Důvody pro nesplnění těchto kritérií přitom žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odůvodnil toliko prostou negací tvrzení uvedených žalobcem v jeho žádosti o prominutí penále.

Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23).

V projednávané věci to znamená, že pokud se žalobce dovolával určitých skutečností, které dle jeho názoru mohou být důvodem pro prominutí penále, a žalovaný jejich naplnění neshledal, pak bylo jeho povinností v odůvodnění rozhodnutí podrobně rozvést, na základě jakých úvah k takovému závěru žalovaný dospěl. Důvody pro zamítnutí žádosti přitom soud není oprávněn dohledávat nad rámec odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v předloženém správním spise, jak již bylo uvedeno shora.

Soud za této situace nemá prostor pro věcné posouzení žalobních námitek, neboť bude nejprve na žalovaném, aby důvody svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvedl do odůvodnění svého rozhodnutí a teprve poté mohou být jeho důvody podrobeny soudnímu přezkumu.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením daňovým poradcem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby a repliku k vyjádření žalovaného), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, jíž je žalobcův zástupce plátcem, ve výši 1.440,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10.640,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu